
Turczi István

AZ SMS 66 KORTÁRS KÖLTŐNEK CIKLUSBÓL

/CZIGÁNY GYÖRGYNEK

Születésnapod volt. Hetven év.
Innen már egy másik bugyorba látni.
Csendéleted eleven darabjait,
gyöngyöket, szólamokat gyűjtögetsz.
Előbb anDante, majd gyorsítasz
a tempón. /² „Türelmes források
fakadnak e mélyben.” Uj színek,
ízék és persze hangok: bevásárolsz,
mielőtt a duinói bolt bezár.

/TAKÁCS ZSUZSÁNAK

A szél jegyzete kedélyeket borzol.
A végkifejlet ideje közeleg?
Rajongásunk tárgya most mégsem
távozásunk. Az ún. jelen, így
közönségesen, nem mozdul, /²
vagy ha igen, átsétál a papírlapon.
Csiganyál fénylik nyomában.

/GÖRGEY GÁBORNAK

A nők, akikkel nem találkoztál,
akik nem *ott* napoztak, nem *akkor*,
s örmény szőnyeg vagy teveszőr
takaró sem gyúrte anonim tomporuk,
most mind szembejönnek velem. /²

Nem fogok kitérni előlük. Úriember
vagy, nem is engednéd. Csak azért
szólok, hogy tudd, kérlekalásan.

/BAGU LÁSZLÓNAK

néha a láb, máskor a kéz szedált
arcot töröl a new orleansi szűz
Isten a rím kedvéért befelé néz
tenyerére lepkét vasszögekkel tűz
Szíve, látható, könnyű égi csónak
ott ül /² a fán mint gyémántsirály
Hatalmat ő adott szemnek, szónak
és apokalipszist, mi embernek kijár

/BALOGH ROBERTNEK

Ne nézz hátra, Derék lovag, mert
nővé válsz, vagy leesel a lóról,
ami papírról nézve ugyanaz. De
vívj meg a bajjal, s bátran
enumerálj, ha gyűlik az ellen,
és nem /² találod árnyékát a
földnek. Mi majd megírjuk és
lfelejtjük történeted.

/DUKAY NAGY ÁDÁMNAK

Soha nem nőünk fel. Álnok
vérünk űz; beteg állatok szűkölnek
bennünk. Visszahódított, idegen
területen járunk: semmink nincs,
ami másé nem lehetne. /²
Vontatókötélen húzzuk az utat,
amely maga az idő. Az egész létet
a játék és az érintés nélküli
szeretkezések értelmének ajánljuk.

Vörös István

KARIATIDÁK, VITA

Csírázik a krumpli. Kihajt
a fű a téglák közül. A betont
gyökér emeli lassan,
mintha a világot tartaná.
A szeméthegeket betemeti
a földcsuszamlás. Légy
fegyelmezetlen. A törvény
dadog. Csak a lét tiszta
beszéd.

Beszéd
tiszta csak a lét. Dadog a törvény,
fegyelmezetlen.
Tartaná a világot lassan
emeli a gyökér a betont.

A VALÓSÁG NÉLKÜLI EMBER

Versek nélkül jó.
A vers emeletes orvosi
váró egy szakadék köré kanyarítva.
Sál a semmin, ahová besüt
a nap.

Versek nélkül rossz.
A vers földszintes játékterem,

körülötte csupa toronyház.
Kiütött fog a valami
sorában.

Sál a semmin, ahová
besüt a nap. Torokfájós
üregember. Csak a betegsége
látszik, ahogy a lándzsával
a kezében a tüdejébe
huppan.

Meg a műfogsora, ha
kinyitja a száját.
És sokat nevet,
mert szomorú versek nélkül.

Fog a valami, mint a tinta.

A valóság
mindig kétszer van.

L. Simon László

AKARATOM ELLENÉRE

akaratom ellenére ereszkedni kezdtem

*

egy tengeralattjárón dolgoztam
első munkanapomon átalakítottam a szonárhelyiséget
kivívtam feletteseim elismerését
ám hamarosan kiderült életem igazi célja és értelme

klausztofóbiát színleltem
koporsóval álmodtam
csak így akadályozhattam meg vallási programom titkos letöltését
éppen jó idő van az utazáshoz
különleges érzés ez
olajat és gyertyát cseréltem
mértem a köridőket
mert szépségkirálynő akartam lenni
ekkor már csak az éltetett
hogy a kifutón fotózzanak
s címlapra kerüljek

emlékeztem a jövőre
írógéppel írtam jelentéseket az ufókról
fedélzetükön végzett legújabb tudományos kutatásaim során
fetisztákat vizsgáltam
a fröccsenéscsoporttal dolgoztam
bogarakat tapostunk szét
és elélveztünk
cipőfetiszták előjátékait
a függőség kialakulását
a rögeszmévé válás folyamatát elemeztem

a szexualitás kreatív kifejezési módjait kerestem
a gumi- és a latexfetisizmus
bennem is vágyat ébresztett
minden esőkabáttól és műanyag kvarcórától lázba jöttem

ez most rövid volt
jegyezte meg valaki
miközben kihúzta a kábelt
és sebhintőport szórt a csatlakozási pontra

*

reggelente gyalog megyek a munkahelyemre
fáradtan
serkentők nélkül
anyámra gondolok
s a szomszéd kutyájára
aztán hazamegyek

MAGA-MAGA

Rábízta magát
egy befejezetlen mondatra

A rossz szájszagú
ébredést sem fogta fel jelnek

Nézte a plafont
közben csontjai szétszéledtek

E hanyatt-létben
nem figyelt jól az érkezőre

A denevérek
sem jelentettek még semmit

Szárnyuk hiába
suhogta szét éjszakáját

A Göncölszekér
rúdja elfordult ablakától

Már hajnalodott
kívül és ő még élni készült

A szerelméről
a mondatokat elmondani

Szerelméhez a
pontos szavakat megtalálni

Szétszeretkezett
szobája visszhangjait bámulta

Bámulta a semmit –
Önmagára így nézett vissza

TÜKÖR-ELMOZDULÁS

utolsó szeretkezésünket
még végignézte az isten
legyintett, elment aludni
s megszületett gyermekünk, a nincsen

s megszületett gyermekünk az isten
legyintett, elment aludni
még végignézte a nincsen
utolsó szeretkezésünket

RÉSZEG VONULÁSOM

annyian
kísérték részeg
vonulásom most szembe
nézek velük
és azt mondom: kár volt
Az is lehet
hogy hazudtam
sokat és már szégyellem is
sok vonulásom
A szív nem lángolt
az ész nem értett
így csak idejétmúlt
elavult szavak
lesznek ezek is – nekik

LÁNYZAVAR

Álmában ő is
megölte már az apját
Vérében ébredt

Legénydy Jácint

DOLGOK MÖGÖTT

keresd a dolgok mögötti valót
és kurvák combjai közül szökve
rohanj kesernyés szagú házadba
amelyben a tollak mint kémcsövek
hevernek az ódon tölgyasztalon
s rájuk fénylik az olvasólámpa
ülj a szatírmintás karosszékbe
kívánd hogy mondataid halakként
akadjanak fenn a füzet vékony
négyzethálójában álmodj tovább
hiszen költő vagy gondolj a néhol
kábultan dülöngő barackfákra
s az éjjel elcsavargott fiúkra
akik a szenteknél boldogabbak
feledd a keletre tartó hadat
verset íj hogy újra egész legyen
a világ mint édesanyád lelke

Gyárfás Endre

JÁNOSBOGARAK VISZIK EL

A hófoltot (a sebtapaszt)
feltépi mellemről a nap,
televény bőröm megreped,
a vérem iramló patak.

A felvilágba fájdulok.
Oszolni tud talán a kín:
keserűségem szétrepül
darazsak, dongók szárnyain.

Rengéseim élnek tovább
levegő rezdüléseként.
Jánosbogarak viszik el
mélységemből a magmafényt.

KAPASZKODNÁL

Kapaszkodnál göröngybe
– elporlik ujjaid közt
Fogózkodnál gyökérbe
– szétmállik tenyeredben
Akaszkodnál faágra
– érintésedre roppan
Rugaszkodnál sziklától
– talpad homokba süpped

Föladnál – és lebegnél
– eléd tolul a szikla
Súlytalan emelkednél
– faág téríti röptöd
Terjednél öntudatlan
– gyökér fon köréd hálót
Viharról képzelegnél
– göröngy üt halántékon

K. JÓ VERS

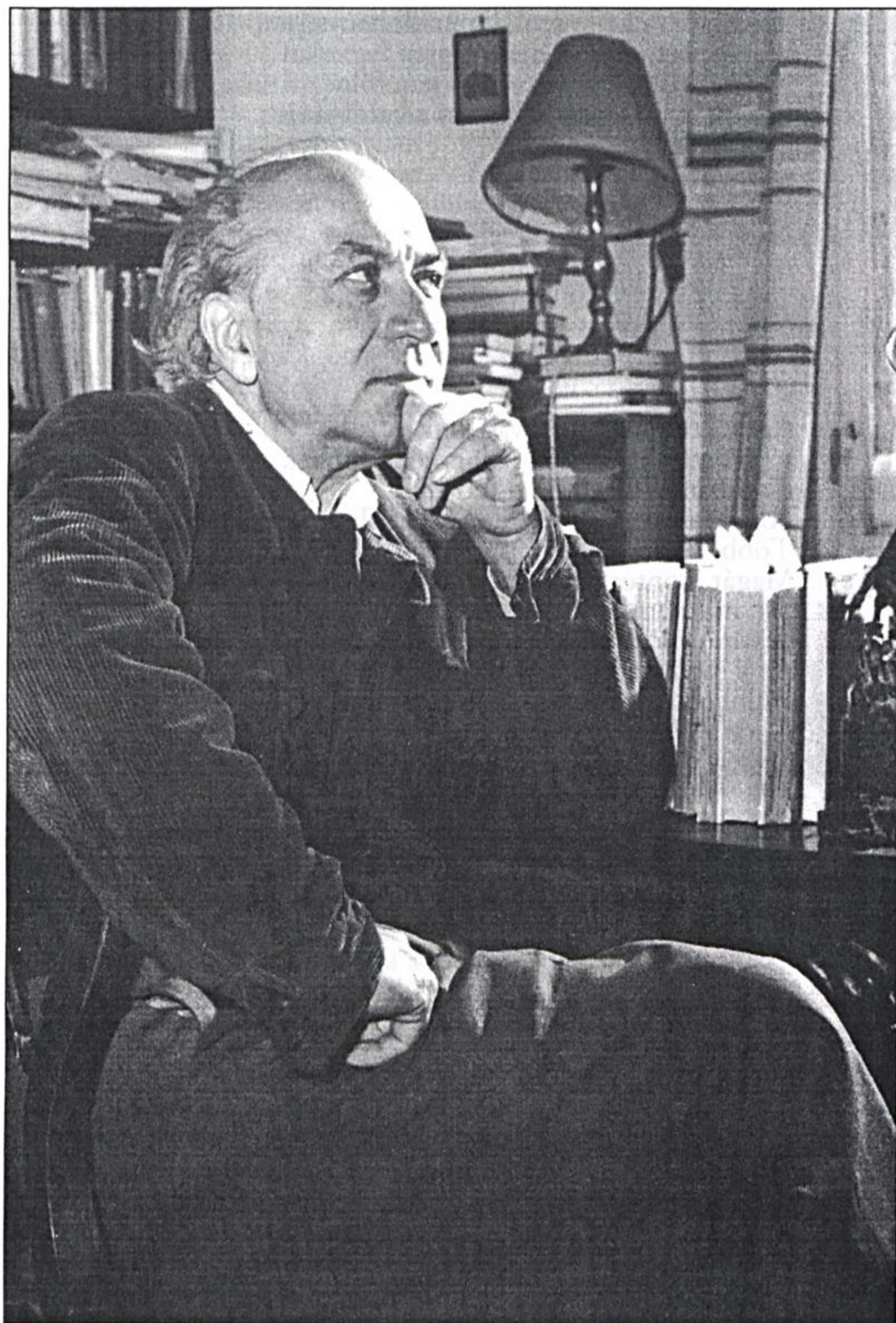
Izgatott leszek, fölkapom a fejem,
egy k. nő veti le az előttem ülő széken a kardigánját,
izgatott leszek, fölkapom, nem kell tovább öltöznie,
elég, ha kivillan a k. nő nyaka,
a szőke piheszőrök a k. nő nyakán izgatottá tesznek,
bal mutatóujjának begyével
a nyakán izgatja a szőke piheszőreit,
nem sejti, hogy ugyanezt csinálnám
most én is a legszívesebben,
pedig eszek és enni szeretek,
mióta abbahagytam a dohányzást,
levágattam a hajam és izgatóan
borotválják a nyakamon a barna piheszőröket,
szeretek enni, itt a büfékocsiban is jól esik az étel,
és a dolgozás, versírás a kardigános k. nőről,
fölkapom evés közben a fejem, izgatottan nézem
a k. nő matató mutatóujjának begyét,
borsózik a hátam, mint ez a rizsköret,
a rizsben nem szeretem a borsót, pedig szeretek enni,
mióta nem dohányzom, rövid a hajam és izgatóan
borotválják a nyakamon a barna szőrt,
fölkapom izgatottan, teázik a k. nő,
úgy teázik, hogy maga hajol a csészéhez,
nem emeli meg a csészét,
biztos színültig van a folyadék,
vagy tudja, hogy így eggyel több
csigolyáján láthatóak a szőke piheszőrök,
félpercenként a k. csészéhez hajol,
ahogy fogy a tea, egyre mélyebbre,
bárcsak egy k. nagy hordó teája lenne,
hajolna le az aljáig, hogy a lumbális csigolyáin is
megnézhessem a szőke piheszőreit,
biztos ott is k. izgatná teázás közben,
egyre izgatottabb vagyok,
pedig eszek, s enni k. szeretek,

mióta abbahagytam a dohányzást,
levágattam a hajam és izgatóan
borotválják a nyakamon a barna pihezőröket.
Elfogy a k. nő teája, már nem hajolgat,
nekem kell ágaskodnom
egyre följebb, k. izgatott és röhejes vagyok
így evés közben, pedig enni k. szeretek,
ágaskodom egyre és egyre följebb,
hogy lássam a k. nő szőke pihezőreit,
de nem látom, hajolgatnia kéne ahhoz, hogy lássam,
ez az, megvan a k. jó ötlet, intek a pincérnek,
meghívom a k. nőt egy teára,
küldetek egy teát a k. nőnek a pincérrel,
odasúgom a pincérnek, hogy ezt is színültig,
a k. nő megkapja a teát,
izgatottan hátranéz,
mosolyogva suttog egy köszönömöt,
mielőtt még visszafordulna,
meglátom a k. jó bal mellének az alját,
begyes ez a k. nő, k. jó bal mellealja van,
megint hátrafordul,
ismét a k. jó bal mellealja,
izgatott vagyok, k. izgatott,
néz engem, ahogy gépelem ezt a k. jó verset,
s int, suttog, üljek oda hozzá,
most mi lesz, hogy mondjam neki,
hogy k. nem azokat a begyeit akarom nézni,
amelyekkel hajolgat, egész le a csészéig,
elmutogatom, hogy evés közben is írok,
k. dolgozom, széttárom a karom,
hogy nem mehetek,
pedig mehetnék, nézni a k. nő melleit,
maximum még egy teába kerülne,
s perpillanat jobban is vágyom rá,
mint erre a k. jó versre,
de nem jobban,
mint a k. nő szőke pihezőreire,
ahogy mutatja őket a mutatóujjának begyével,
most azt gondolja, k. idióta vagyok,
nem izgatott, minek hívom meg egy k. teára,
ha semmit nem akarok tőle,
most hogy mondjam meg neki,
hogy akarok, k. akarom a pihezőreit, hogy izgassa,

lehet, vissza kéne szoknom a dohányzásra,
kevesebbet enni és nem hagyni izgatón
borotválni a nyakam, vagy nem fölneznem sose,
ha egy k. nő leveszi előttem a kardigánját,
és teát iszik úgy,
ahogy.

MELLÉK. DAL

Azt jól tudjuk, mivel vagyunk
a k. jó verseimnek köszönhetően többek.
Azonban a k. élet nem tudja,
hogy pontosan mivel lennénk nélküle kevesebbek.
Többé-kevésbé bizonyos, hogy a szőke pihezőz ideírta
Magát, pontosan az öröklétbe,
a k. nőt nem tudni, kicsoda,
akármelyik k. nő lehet akárkinek pontosan háttal.
Az k. nem izgat, hogy meghalunk,
legfeljebb ide került volna most más vers,
ha ez a sajnálatos esemény
a jelen pillanatnál hamarabb megesik,
más vers, tőlem akár,
vagy bárki mástól,
pontosan ennek a helyére,
és ez alá,
k. ide ni:

Nyilas Atilla

TÜCSÖKTÁNC

A tücsök mindig tudja, hol a helye,
mindig ott van a fontos közlendőkön,
úgyhogy most itt áll a másodiknak
(mármint kötetnek) érkezett könyveken.

Anyuval is már bolondoztunk –
észrevette, milyen bolondos vagyok,
kedvemben akart járni –, amit a
Bazilika körül lejtettünk: tücsöktánc.

Házasságkötésünk előtt egy héttel,
a leánybúcsú után hoztam haza,
a házirenddel együtt, illetve akkor
nem is haza hoztam még ide.

Azóta minden fontos dologra
ő hívja fel a figyelmet,
ő a felkiáltó jel – most is
majd kicsattan a büszkeségtől.

Ha nincs körülötte semmi, tehát csak
ő van valahol – nem úgy mint
most a könyveken –, akkor
egymásra hívja föl a figyelmet.

Ha te rakod ki, tevé válik,
ha te mozdítod el a helyéről,
ha én, akkor meg énné válik,

mondhatnám Attilánévá.
Kezdetek óta lény, de őt nem vettük
elégé észre, és hát nem is öt
lény van, hanem hat, látod,
a tücsök az öt lény fölött őrködik:

a könyvben öt lényről van szó a népszámláláskor
és ennek ellenére, hogy ő nincs benne
– semmi megbántottság, semmi sértődöttség –
délcegen őrködik az öt lény fölött.

NÓGRÁD

Karácsony előtt
utoljára nálad.

A réten át közelebb
az állomás.

Madárka, eleven
seb a szűz havon.

Kézen fogott
manósapkás kisfiú.

Megszólal a harang,
megszólal a fiú:

Anyá, amikor harangoznak,
akkor imádkozni kell.

Közben már a vonat,
szakadatlan harangszó.

Diót küldesz.
Kiveszek kettőt, de

hiába szorítom.
Nem papírhéjú.

Amikor harangoznak,
imádkozni kell.

Anya, kemény dió.

2001. SZILVESZTERRE

Legyen enyhe
Szilveszter este,

ne legyen hó, csak lassú,
ritka,
gyengén látszó hószemek,

a gonoszságok ne legyenek nagyok,
a szerelmek ne legyenek nagyok,

pihenjenek a haragok,
pihenjenek a gyilkosok,

ne fagyjon meg senki az utcán,
a dohányosok cigije
ne fogyjon el reggelig,

ne legyen vad a tánc,
durva a tréfa,
ne bántson senkit lelkiismeret,
de a hit,
a hit
maradjon erős,

és az újév szikrázó mezőit
köszörüljék utunk síneit.

AMI TÉNYLEG JÓ

én azt szeretem ebben az életben Kedves
hogy itt semmi sem lehetetlen
a másodikra jön a harmadik félidő
az ötödikre a hatodik felvonás ettől olyan klassz
ikusan jó itt minden mi egyszer félrecsúszott
jelentkezik és mászik a helyére vissza
a helyét ugyanis minden tudja
legföljebb előre nem találja
mert hát körülmények vannak meg forgás
de itt Kedves jó az is hogy adnak időt
elnézés van meg türelem nem ripakodnak rögtön
a hibázóra hogy mit akar itt még maga tetű
nem ilyesmiket itt nem lehet hallani
itt az a jó Kedves hogy bíznak a megjavulásban
tudják hogy az emberben megvan a jó
legfeljebb idő kell neki meg második nekifutás
látja én most éppen harmadjára próbálkozom
mert a második nem volt az igazi

ESTE ÉS REGGEL

talán az hiányzik Kedves hogy esténként
nem ül ide az ágy szélére csak úgy
bámulni velem sötétet hallgatni az öregasszonyt
a szomszédból

tudni hogy van még
s hogy van még aki el tud múlni nyolcvan
bóklászik mindenféle napok között
locsolgat virágokat vár ilyesmi
úgy el lehet nézni és hallgatni ezt is Kedves
belassulva az időbe parkinsonos bólogatással

én – már talán mondtam – ha odáig érnék
szőlőt művelnék és nem csak a bor miatt
talán mert ahhoz kell domb meg nagy kerek ég
savanyú szagom lenne meg fehér sildes sapkám
hajnalban kapálni járnék dűnnyögetve
még a jóisten is szeretne tudom
tetszene neki ahogy a sor végén
már csak illendőségből is kortyolnék
egy keveset s maga se mondaná Kedves
vén iszákos még hogy bort kora reggel

Jász Attila

[EGYSZÍNŰ ZÖLD]

Láttam, ahogy szeretkezik a tájjal,
határozott, ám finom mozdulattal
benyúl a gyűrött fűszoknya alá,
szépen halad a kezével tovább,
föltárja földje zsíros feketéjét,
száját rátapasztja, szürcsöli, még, még
nem hagyja abba, csinálja amíg
bírja. Mint jéghideg forrásvizet.
Mélyén élő kagylót remél,
megnyalja a zárt, duzzadt héjak élet,

szétnyílik, remeg a hús közepén és
kínálja magát. De fél is, s marad
egy igazi gyöngy, amit szétharap,
s miközben izzad, folytatja tovább,
langyos eső mossa földbe a már
porrá őrült gyöngyport (mit más talán
csak sárnak mondana), vonul vissza,
de azért figyeli, ahogy beissza,
elnyeli maradék nélkül a föld,
hiába nézed, egyszínű zöld.

Zsille Gábor

AZ ELADOTT HÁZ

Emlékszel még, mondd, milyen is volt a ház,
a dédnagyanyánk építtette,
a morzsálódó falú, a kopottas,
kilencszázharminc valahányból?
Felpattogzott, mohazöld spalettáin
a késő délelőtti fényre,
az ezüstösre, s hogy milyen édes volt
behúzódni az esőről, vagy
porcukorral a frissen szedett málna?
És milyen hűvös a veranda,
a linóleumpadlós, falán néhány
búcsúban vett vacakkal, dohos
dísszel, s egy pléhből öntött rémalakkal?
Féltél-e, mondd, tőle? Sötétben
zaklatott és reménytelen volt a ház.
Beléd pusztulok sikoltozta,
mikor az utolsó nap felmálházva
az állomás felé futottam.

Németh István Péter FELJEGYZÉS

patakok is voltak
opálos felbolydult vízzel
városkákat átszelők
izgágák lusták
sétányok gyártelepek
sportpályák mellett utaztak
vagy középkori házak között
partjukon csalán állt aranyeső bodza
novembertájt aranysárgára vénült
lombbal pár nyírfa
s nyirkos erjedő avar
nyelte el a léptek
az iszkoló bogarak
a lehulló ágacskák zaját
voltak patakok voltak
élettől csobogók s holtak
hátukon csiborrajt cipeltek
vagy rezzenetlen tükörrel
tajték nélkül komoran siettek tűntek
szép volt

Béki István

RÁOLVASÓ

Atyai ige
és szikra, szűz méhedben,
testté változzék.

A VEZETŐHÖZ

Anya szüljön, a
világ vitorlája légy,
Isten temessen.

MIGRÉN

Szajkók szaporodnak
sirályok sikoltoznak
hatolnak-hetelnek
szúr ez a jaj

Felhőt füstölnek
tengert kikötnek
követ köveznek
szúr ez a jaj

Halkan lopózva
ünnep mögé bújva
titkok sokasodnak
szúr ez a jaj

Szavak zokognak
istenek pózolnak
koponyámba fúrnak
szúr ez a jaj

Végh Attila

SZOBOR KÁDÁR JÁNOSNAK

mamárnyugodtanejtemanevedki
mamárnemreszketekintetedr
emamártudomhogye gyvoltage
kbólhogyifjúságbolondságódene
hiddszívemhogyez mindhiábavol
téhogyegészenelmúltónehiddm
ertbenneélsztemindenfélrecsúsz
ottnyakkendőmbenéselvétettsza
vambanés mindeneltévesztettkös
zönésbenés mindenösszetépettle
elembenés egész elhibázottéletem
benélszésuralkodolörökkönámen

ALKONYI SEREGÉLYEK

val **A** nk

falánk sereg seregély

sz**Ő** **Ő**itek

L

~

félthetitek

h

a

fe-

lő-

lünk

feketedik a parti szegély

de így este ha elnémul
sereg seregélyt ringat
álmodban mintha
ringat

ama ránk rikongató
a nád ringat a tó
ezt hallanád
a tó

r

i

n

g

a

t

a

n

á

d

!

(EGY TÖRTÉNET VÉGE)

*„felsőruháikat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le”
(Apostolok Cselekedetei 7:59)*

Ha majd szemedre hull az álom,
ki őrzi nyugvó testedet,
madársereg tán, ülve ágon,
ha kint a fákon szendereg,
sem álmaidban, sem éberen
nem látja önmagát a szem,
de láthatatlan rád talál
az ősz, a tél, tavasz, s a nyár,
s az üres kétség fejed fölött,
hogy a végtelenbe ás a
bolygók körtopogása –
mily csoda bújhat e rend mögött,
s a formáknak mi célja van,
ha fent az ég alakatlan?

EGY TÖRTÉNET: VÉGE

Ha már aludni, kelni többé
nincs miért, hagyd vágyait a szívnek
lenni kő csapta víz-körökké,
hátha asztalához hív meg
egy régi társaság,
s tán nélküled-levése
szül hitet, s önmagát
ismétli csendülése
minden szónak; s valami késsel
a nyár, tavasz, ősz

még benned időz,
még benned időz,
míg majd szívedig ér
hóval, sárral a tél,
s enged kiürülni az éggel.

Györfi Lilla Anna

A CSILLAGOK

Csillagok erdeje az éj.
Csöndesen lehelik ki az
élet múltját. Szellő szál-
lítja szelíd szavait, arca
fénylik a sötétben... Tüzes
oltár az ég. Lángoló ágyán
pusztul egy letűnt világ,
s születik egy új,
valahol az ég mélyén.

A FEHÉR BÁNAT

Sápadt a világ arca,
Reszket a szellő. Alszik
az élet, szusszan a Nap.
A városra szürkesség
zuhan. Fagyos tükre
van a tónak, melyet
komor felhő figyel.

A varjak a hangulat
köré gyűlnek. Az ablakon
túl most alszik a
világ. Szállingózik a fehér
bánat.

Handó Péter

SZISZIFUSZ

A kövek
mindig visszajönnek.
De görgetni
sokkal könnyebb.

Másnak se megy jobban
a
sziszifuszkodása...
Egy világ
e kő.

S én vagyok a társa.

NYÁRI DILEMMA

Oly lapos a nyár,
ahogy elheverünk benne.
Szavakra sem futja már,
csak csöndre. S e csöng közepette
meghalni mégis kár
lenne. (Lehetne?)

VÍZ

Aranyhalként egy
globális akváriumban,
evickélek.
Élek,
mint vízbe vetett
terrárium, mint cethal
nyelte idegenanyag. Mint amalgánt az
odvas
fogba,
úgy zártak
az ég alatt és a föld felett lévő vizek
közé,
nem vagyok más, mint 70% víz
és pára, persze hő- és vérmérsékle-
tem szerint, és párolgok fel – határ a csillagos
ég – majd le, majd fel, majd le,
ez aztán a delej,
nem üres csevely,
csak belvizeim ki ne öntsenek.
Ó, sárkányrepülők és sárkánygyíkok
oltalmazó szárnyatokkal óvjátok
esőáztatta felszállópályá-
mat.

Sugárkezeléssel hátba ver a Nap

Nem húzta fel rádióaktív boksz-
kesztyűjét

Minő szerencse

Mint tudjuk szellem-tetőnk sok
helyen kilyukadt

Ezért támadt fel sok halott

Zsirai László

KÜLTELKI DALLAM

Egy kispolgár kopott kabátban
kóborol néma házak között.

Álmait tereli magában,
miből korábban kiköltözött.

Kék szemét védik meg a Naptól
kiszabott ünnepi beszédek,
megszokott megszokásból tapsol,
s hagyományból eszik ebédet.

Érhetné tán nagyobb szerencse,
ám fénylőbb sorsát csak reméli.
Gondok bankjában összes kincse,
napi kamatait feléli...

Szegfűk és mákvirágok mellett
mellékszereplő a mesében,
és nyomában, amerre elmegy,
kültelki dallam szól a szélben.

Kőrössi P. József

PIERRE

(Pierre Székely Péter 1923–2001)

levél – levelet
kézirat – kéziratot
mint vízcsepp a vízben
követ követ

egy követ
két követ

egy követet
kettő követ

követ hord
zoknimban
a nagykövet

rajzok is jönnek
vízre nyomva

gránitszobrok papírlapon
gránitévek gránitételek
gránitételek

egy te
egy én
egy könyv
két könyv

egy film

itt van minden

életmű egy férfikönyvben
nyolc és fél millióban
szerelmes halott asszonyokban

Zsirai László

Szentjánosi Csaba

KÉRDÉSEK

A lovakon
miért nincs
bukósisak?

A
hajótörött bálnát
miért
nem veszi föl senki?

A
daloló madarat
miért kell
az Operaházból
kikergetni?

A Napot
miért szállták meg
a repülők,
mint lámpát
a méhek?

Ha
nem mozdul a ház,
nem nő a hegy,
En miért élek?

A köd
miért
nem jött előbb,
hogy eltakarja a ködöt?
Apámnak
jó volt itt,
akkor őseihez miért költözött?

A víz
miért mohó,
miért tartja meg
a hajók kincseit?
Hogy lehet az,
hogy a fényt
szemünkből
lassan kiveszik?

A rét
mindig tiszta,
az utcák
mindig piszkosak,
szennyesek.
Emberkerülő
talán
az esők, és a szelek?

A kanászok
miért
nem kanászodnak el,
vigyáznak rájuk
az állatok?
A tüzek
füstté válva
lesznek szabadok?

A perc
miért úszik
az idővel szembe –
mint a folyóban a lazac?
Ha a szék, az asztal
egyszer megindul,
Te
hová szaladsz?

A vadludakat
nem vezeti senki,
az okosak mondják:
az ösztön.

A kérdésre
miért háború a válasz
itt
a Földön?

A pólyában
miért nézzük
kié, honnan
jött ez a gyerek?
Tényleg
farkasok, tigrisek
nevelik föl
az embereket.

A gomba
mire öreg lesz
valóságosan is
leveszi kalapját.
A Holdon
nem él senki?

Hiszen
az álmok lakják.

A vándor
miért cipeli
zsákjában a semmi,
hová dugja el?
A hangyára
ha nem vigyázok,
az elefántnál
beperel.

A lovakon
miért nincs
bukósisak?
A majmok
versenyszámát
miért
nem pontozza
senki?
Ha nem lesz ember?
Az emberevő
mit fog enni?

Dienes Eszter

VIGYÁZZZ

Ladányi Mihálynak

A nyári por tüdőnkre szállong
s álmodjuk egymást, meglehet...
Itt kóborolsz kilenc rezedával
pamut ingedben, részegen.

Nyílik a szád s én csókolnálak,
de felbugyog a nyári nap,
ezer darabra törik széjjel
szemünk mögött az áhítat.